

Научно-теоретический и практический журнал

СОВРЕМЕННЫЙ НАУЧНЫЙ ВЕСТНИК

№ 1 (268) 2017

Серия:

Экологические науки

Филологические науки

Педагогические науки

Право

История

Строительство и архитектура

Современные информационные технологии

Биология

Экология

Сельское хозяйство

Технические науки

Содержание

Научно-теоретический и практический журнал

СОВРЕМЕННЫЙ НАУЧНЫЙ ВЕСТНИК

№ 1 (268) 2017

Серия:

*Экономические науки, Филологические науки, Педагогические науки,
Право, История, Строительство и архитектура,
Современные информационные технологии, Биология,
Экология, Сельское хозяйство, Технические науки*

Главный редактор: д.э.н. Даций Александр Иванович

Редакционный совет: д.э.н. Ткаченко В.А., д.э.н. Диденко В.И.,
д.э.н. Лобанов К.Н., д.э.н. Причина О.С., д.э.н. Ягуткин С.М.,
д.э.н. Тянь Р.Б., д.э.н. Елисеєва О.К., д.гос.уп. Бакуменко В.Д.,
д.гос.упр. Иванова Т.В., д.гос.уп. Приходько И.П., д.гос.упр. Шевченко
Н.А., д.гос.уп. Бондарчук Н.В., д.п.н. Демьяненко Г.А., д.п.н. Лавров
И.С., д.псих.н. Ульянова Р.П., д.псих.н. Головачев О.Н., д.п.н. Захаров
Ю.Ф., д.п.н. Луценко Р.В., д.п.н. Ковальчук А.П., д.псих.н. Моисеев К.К.,
д.п.н. Курбанов А.И., д.соц.н. Стадник Р.О., д.соц.н. Долгов Г.А.,
д.м.н. Мироненко Н.О., д.м.н. Хвыля П.Ф., д.б.н. Тимофеева И.П.,
д.вет.н. Черный И.В., д.м.н. Болотова И.П., д.б.н. Федоров В.И.,
д.вет.н. Стулова И.Д., д.вет.н. Шабанова, д.б.н. Смирнов И.И.

© Руснаука, 2017
© Коллектив авторов, 2017

ЭКОНОМИЧЕСКИЕ НАУКИ

- Гордуш О.Ю.**
ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ОСОБИСТОЇ ФІНАНСОВОЇ БЕЗПЕКИ ГРОМАДЯН
УКРАЇНИ – ЯК ОБОВ'ЯЗКОВИЙ ЕЛЕМЕНТ ДЕРЖАВНОЇ СТРАТЕГІЇ 6
- Алькина М.Б.**
ЭФФЕКТИВНОСТЬ ИСПОЛЬЗОВАНИЯ ОСНОВНЫХ ФОНДОВ 9
- Бондарева О.М., Медведєва І.Б.**
ІНТЕРНЕТ-БАНКІНГ В УКРАЇНІ: СУЧАСНИЙ СТАН, ПРОБЛЕМИ
ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ 12
- Чернега І.І., Шевченко Н.О., Бленда Н.О.**
СПІЛЬНІ ПІДПРИЄМСТВА ЯК ФОРМА ГОСПОДАРЮВАННЯ
ПІДПРИЄМНИЦТВА В УКРАЇНІ 19

ФИЛОЛОГИЧЕСКИЕ НАУКИ

- Романенко О.В.**
МЕТОДИКА ОБУЧЕНИЯ РУССКОМУ ЯЗЫКУ В КОНТЕКСТЕ
ПЕРЕХОДА НА ФГОС ВТОРОГО ПОКОЛЕНИЯ 21

ПЕДАГОГИЧЕСКИЕ НАУКИ

- Ашимханова Г.С., Кударина А.С., Досалиева Д.К.**
ОСОБЕННОСТИ ЛОГОПЕДИЧЕСКОЙ РАБОТЫ ПО ПРЕОДОЛЕНИЮ
ЗАИКАНИЯ У УМСТВЕННО ОТСТАЛЫХ ДЕТЕЙ 25
- Люленко С.О.**
ОСНОВНІ ПІДХОДИ ДО ЕКОЛОГІЧНОЇ ОСВІТИ ТА ВИХОВАННЯ 27
- Гераскевич Н.В.**
МЕТОДИЧЕСКАЯ ТИПОЛОГИЯ АУТЕНТИЧНЫХ ТЕКСТОВ
В СОВРЕМЕННЫХ УЧЕБНИКАХ ПО ФРАНЦУЗСКОМУ ЯЗЫКУ 30

Ответственный редактор: Екимов С.В.	АДРЕС РЕДАКЦИИ: 308023, г. Белгород, пр. Б.Хмельницкого, 135/69а	Редакция не несет ответственность за точность приведенных фактов, статистических данных и иных сведений
Технический редактор: Гордашевский В.Б.	Тел./факс (4722) 358009E-mail: belgorod@rusnauka.com	Любое воспроизведение или размножение материалов данного издания без письменного разрешения редакции запрещено.
Дизайн и верстка: Щащенко И.Г.		

Недоразвитие речи отрицательно влияет на общее психическое развитие ребенка, затрудняет его общение с окружающими. Поэтому представляется актуальной коррекция дефектов речи у детей с умственной отсталостью, что позволит им в дальнейшем максимально адаптироваться в окружающем мире.

Содержание и методы коррекционно-воспитательной работы с детьми с нарушением интеллекта заключаются в проведении комплекса мер, направленных на развитие ребенка, на сглаживание недостатков психики умственно отсталого ребенка, усугубляющих его интеллектуальную, эмоционально-волевою, физическую социальную несостоятельность.

Выделяют следующие особенности логопедической работы с умственно отсталыми [3] детьми:

1. Произношение каждого звука тщательно анализируется с точки зрения его слухового, зрительного, кинестетического образа. Сравнивается звучание, артикуляция двух звуков, устанавливается их сходство и различие.

2. На каждом занятии идет коррекция нарушений не только фонетико-фонематической, но и лексико-грамматической стороны речи.

3. Максимальное включение анализаторов, использование максимальной и разнообразной наглядности.

4. Важнейшее значение имеет дифференцированный подход, который предполагает учет особенностей ребенка.

5. Учитывая тесную связь в развитии ручной и артикуляционной моторики в занятия включают упражнения тонких движений рук, задания по оречесвлению действий, элементы логопедической ритмики, фоноритмики, применение элементов Су-джок терапии.

6. Особенно тщательно отработать этапы закрепления правильных речевых навыков.

7. Частая повторяемость логопедических упражнений, но с включением элементов новизны по содержанию и по форме.

8. Важно закрепить правильные речевые навыки в различных ситуациях (диалог с детьми, разговор по телефону, пересказ прочитанного и т.д.)

9. Проводить частую смену видов деятельности, переключения ребенка с одной формы работы на другую.

Литературы:

1. Забрамная С.Д. Отбор умственно отсталых детей в специальные учреждения. – Москва: Просвещение, 2001. – 96 б.
2. Коррекционная педагогика: Основы обучения и воспитания детей с отклонениями в развитии/ Под ред. Пузанова Б.П. – М.:Наука, Академия, 1999.-140 б.
3. Фотекова Т.А. Тестовая методика диагностики устной речи. – М.: Литрис-пресс, 2007. – 96 б.

Люленко С.О.

Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини

ОСНОВНІ ПІДХОДИ ДО ЕКОЛОГІЧНОЇ ОСВІТИ ТА ВИХОВАННЯ

Екологічна освіта і виховання в даний час є одним з пріоритетних напрямків роботи з молоддю, організованим та послідовним педагогічним процесом. Організація процесу екологічного виховання вимагає чіткого визначення всіх його ланок, виявлення зв'язків і залежностей, формування системи екологічних знань, умінь, навичок, поглядів, переконань, моральних якостей, забезпечує становлення і розвиток у особистості відповідального ставлення до природи.

Екологічна освіта та виховання стають стрижнем сучасної освіти і служать ключем до перебудови його сучасних систем і суспільства в цілому. Особливо актуальна роль екологічної освіти як основи нової моральності і опори для розв'язання численних питань практичного життя людей[2.]

Основоположниками розвитку екологічної освіти були І. Суравегіна, О. Захлебний, І. Зверев, які обґрунтували теоретичні засади, розробили концептуальні положення та заклали підґрунтя екологічної освіти. Питаннями екологічного виховання у педагогічній теорії та практиці займалися В. Бакіров, В. Крисаченко, Н. Назарова, В. Серіков; взаємодією екологічних понять та сучасних напрямків виховання – С. Глазачева, А. Некос, С. Шмалей.

На даний час коли екологічні проблеми набувають глобальних масштабів у зв'язку з незворотними змінами в біосфері та обмежують життєві можливості людини, екологічна освіта набуває ще й особливий соціальний зміст.

«Екологічною освітою називають безперервний процес навчання, виховання і розвитку особистості, спрямований на формування системи наукових і практичних знань, ціннісних орієнтацій, поведінки і діяльності, що забезпечують відповідальне ставлення людини до навколишнього соціально-природному середовищі. Екологічна освіта має представляти цілісну систему, що охоплює все життя людини. Воно також ставить своєю метою формування світогляду, заснованого на уявленні про єдність з природою» [1].

Невід'ємною частиною здійснення екологічної освіти є підходи до самої екологічної освіти.

Л. Хомич виділяє такі підходи до здійснення екологічної освіти:

- практичні, що виникли внаслідок соціально-економічних перетворень у нашій країні, появи нових типів навчально-виховних закладів, окрім загальноосвітньої школи; для них потрібний новий учитель із цілісним уявленням про професійну діяльність; майбутній учитель повинен діяти самостійно, оволодіти в процесі психолого-педагогічної підготовки спеціальними вміннями і навичками

взаємодії й спілкування; щоб підготовка вчителя відповідала сучасним вимогам, треба активізувати розробку методологічної та теоретичної основи педагогічної освіти;

- теоретичні, зумовлені як соціально-економічними, так і практичними змінами в розвитку народної освіти; педагогічна освіта розвивається по шляху формування в майбутніх педагогів цілісного уявлення про свою професійну діяльність, через те більшість педагогічних закладів України в навчальні плани включає інтегровані курси психолого-педагогічних дисциплін і на цій основі цілеспрямовано організовує формування професійно важливих якостей майбутнього вчителя, його професійної свідомості і поведінки, а також сприяє розвитку індивідуальності [3].

Так як екологічна освіта та виховання молоді пов'язані насамперед з природничими науками, то ми виділили основні підходи до розвитку екологічної освіти і виховання:

- природничонауковий – полягає в нестачі у людей знань про природу, природі взаємозв'язки і наслідки впливу людини на навколишнє середовище. Рішення проблеми вбачається в навчанні як можна більшого числа людей екологічних знань через різні природно-наукові дисципліни: біологію, фізику, хімію, географію і т.д.;

- натуралістичний – основна ідея може бути сформульована як «вивчення природи на природі, а не через абстрактні теоретичні знання»;

- глобально-біосферний – розглядає екологічну кризу як глобальне планетарне явище. Вихід бачиться в розумінні людьми суті глобальних екологічних проблем і політичних рішень, які концентрують зусилля світової спільноти;

- проблемний – розглядає кризу як результат сукупної дії вже існуючих екологічних проблем: забруднення навколишнього середовища, скорочення біорізноманіття, виснаження природних ресурсів і т.п. Він націлений на виховання у людей відповідальності за тих, хто поруч і подолання конкретно існуючих проблем. Рішення проблеми вбачається в навчанні людей конкретним навичкам з охорони або відновлення навколишнього середовища і розвитку у них особистої відповідальності за свої дії;

- ціннісний – розглядає екологічну кризу як результат переваги матеріальних інтересів над духовними. Створення умов для того, щоб люди знайшли свій шлях для возз'єднання з життям і світом – одне із завдань нового філософського напрямку – «глибинної екології»;

- культурно-цивілізаційний – розглядає проблему як системну кризу цивілізації для вирішення якої потрібно формувати осередки нової культури. Він пропонує норми поведінки, що завдають найменшої шкоди природі (економія води, вторинне використання і т.д.). Він перегукується з принципами багатьох релігійних і філософських вчень та констатує, що вирішення екологічних проблем неможливо без миру в усьому світі, дотримання прав людини та соціальної справедливості [2, с. 148].

Всі вище проаналізовані підходи є важливими компонентами розвитку екологічної освіти та виховання, в рамках яких навчання проходить через знання по предметам: біологія, хімія, географія і т.д.

Екологічна освіта та виховання підростаючого покоління є проблемою сьогодення, що вимагає негайних активних дій. Головною метою екологічної освіти є формування в учнівській молоді та суспільства в цілому екологічного світогляду на основі єдності наукових і практичних знань відповідального та позитивного емоційно-ціннісного ставлення до свого здоров'я, навколишнього середовища, поліпшення якості життя, задоволенню потреб людини. Проблема загального погіршення екологічного стану – недостатній або низький рівень екологічних знань населення. Вирішення цього питання можливе лише через екологічну освіту та виховання підростаючого покоління.

Література:

1. Дагбаєва Н. Ж.. Системний підход к екологическому образованию младших школьников // Начальная школа.-№6.-2003,- с.24.
2. Люленко С. О. Методологічні підходи у екологічній освіті / С. О. Люленко // Природничі науки в системі освіти : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції (Умань, 27 лютого 2013 р.). – Умань : ПП Жовтий О. О., 2013. – С. 147–150.
3. Хомич Л. О. Професійно-педагогічна підготовка вчителя початкових класів / Хомич Л. О. — К. : Магістр-S, 1998. — 201 с.